

Esther Wrobel & Milou (Emilie Løger) i *The Room*, foto: Per Morten Abrahamsen.

The Room

★★★★★

Spilleperiode 24. januar - 1. februar 2013

Spillested Republique

Koreograf Esther Wrobel

Medvirkende Esther Wrobel & Milou (Emilie Løger)

Animator Samuel Moore

Musik Camilla Barratt-Due

Lysdesign Maurice Lempereur

Hun går, kravler, springer og danser bogstavelig talt på væggene – på det blåmønstrede tapet, der blomstrer og udfolder sig. Rummet drejer og vender sig, pludselig er oppe nede og omvendt, når den dansk/israelske luftdanser Esther Wrobel og hendes partner Milou Emilie Løger hopper og laver saltomortaler rundt mellem vægge, loft og gulv. Om det er rummet, der i kraft af computeranimationen projiceret op på væggene eller om det er artisterne, der bevæger sig, veksler konstant, ligesom retningen for bevægelserne skifter.

I *The Room*, et gæstespil på Republique koreograferet af Esther Wrobel og produceret i samarbejde med det franske nycirkus- og klatre kompagni Cie Lezartikal, undersøges og leges der med publikums sanser og perspektiv. Fiktive surrealistiske verdner åbner og blander sig med det hverdagslige stuerum. Den franske forfatter og digter André Bretons surrealistiske manifest fra 1924 er en af inspirationerne til værket. Breton mente, at ordinære og jordnære udtryk var magtpåliggende, men deres arrangement, sammenblandinger og forskydninger hinanden

i mellem kan være døren ind til kraftfulde fantasier og drømme. Wrobel har allieret sig med animator Samuel Moore og komponist Camilla Barratt-Due for sammen at kreere et univers med stærke og klare referencer udover surrealismen til computeranimation, -grafik og -spil.

Det er detaljerne og et ikke spektakulært udtryk, uden historiefortælling og uden et spil med publikums og performernes følelser, man finder i *The Room*. Derimod oplever man en kælig tilgang, en fokusering på undersøgelsen af arkitektur, tekstur, flade, dybde og billeder i relation til kroppe og bevægelse. Musikken understøtter elegant ideen om et computerspil, ligesom det monotone, gentagende i bevægelsesmønstrene. Når Esther Wrobel endelig står regulært på gulvet på Republiques ene scene, er det også 'kun' små og fine bevægelser, hun laver. Som en forfinet electric boogie dans, en raffineret robot.

Esther Wrobel har været selvforvarsinstruktør i den israelske hær som 17-årig og er nu fuldtids nycir-

kusartist. Hun har tidligere optrådt med den japanske butoh-danser Carlotta Ikeda i kompagniet Aridone. Nu rejser Wrobel verden rundt med sin vertikale dans.

Billedkunstverdenen blander sig i *The Room* tydeligt med nycirkus, akrobatik og arkitektur. Værkets betydning er på den led heller ikke at finde, som en intention eller ide bagved, men ligger i overfladen, det grafiske mønster, er summen af de forskelle og sammenstillinger mellem kroppe, bevægelser, billeder, animation i tid og rum. Ikke andet end det.

Men desværre er det for spinkelt til at kunne bære en hel forestilling, selvom den er kort. Referencerne til computerspil, fiktive og reelle verdner, surrealismen er fine, ligesom undersøgelserne af perspektiv og rum er interessante nok. Men man får som publikum ikke luft under vingerne og kan ikke for alvor mærke forestillingen rent fysisk. Surrealisternes automatskrift, interesse for det underbevidste og farlige vanvid har ikke helt fundet vej til *The Room* –

Af Mette Garfield